

ПОВІРТЕ, я ніколи не писала до газети. Але коли прочитала в «Рідному краї» спогади колишнього директора Дроздівської школи В.Г. Андрійчука «Незабутні двадцять освітянських років», то вирішила обов'язково розповісти про свою улюблену вчительку Віру Іванівну Андрійчук. Хто її знав, то нехай згадає і відвідає, а хто не знав, то нехай пошкодує, що в їхньому житті не було такої людини.

Пигадуються її уроки історії. Коли Віра Іванівна розповідала про стародавню Грецію, всі діти (а в класі було понад 30 учнів) сиділи мов зачаровані і разом з нею мандрували у стародавній світ. Її тихий, лагідний голос вів, мов у казку. А уроки української мови і літератури були схожими на штурм. А штурмували ми правила правопису, «Енеїду» І. Котляревського, «Миколу Джерю» І. Нечуй-Левицького. На клас викликались 4 учні.

Ще двоє ділили дошку навпіл і писали твори-мініатюри. Ще кілька на передніх партах складали плани творів. Це, на перший погляд, був ніби хаос. Але Іванівна давала всьому раду. І дуже вірно оцінювала знання учнів. За урок вона ставила не одну дві оцінки, а 8-10.

А ще були походи в ліс,

маленький, а дітей багато. Але і тут Віра Іванівна знайшла вихід. Взявши з собою книжку з ребусами і загадками, вона найбільш непосидючих учнів посадила біля себе, решта оточила її колом і так зацікавилися, що забули про шум і порушення порядку.

Віра Іванівна вчила нас

Публікація і резонанс

ВЧИТЕЛЬКО МОЯ...

поле, до річки. Хто ж коли забуде ту кашу трохи підгорілу, зварену на вогнищі, але яку смачну?! А ігри, розваги... Скільки в неї було сили, енергії?! Віра Іванівна завжди була в русі, ніколи не підвищувала голосу і завжди всіх вела за собою.

Пам'ятаю, як поїхали ми всім класом до стоматолога. Поліклініка тоді була ще стара, коридорчик

бачити все те прекрасне, що оточує щоденно на кожному кроці. Зимому це берізки, що укрились інеем, ще ласиці на вікнах з різними візерунками, які потрібно було не тільки побачити, а й описати. Весною це були перші квіти, букетики, які приносила в клас вчителька. Це схід сонця, який ми ходили зустрічати далеко в поле і на лузі.

Повертались збуджені, веселі, з піснями. А верби, посажені на пустирі над Горинню нами з вчителькою, шумлять і тепер, нагадуючи про ті далекі шкільні роки.

Всі її учні стали дідусями, бабусями, татами, мамами, але завжди приходять до неї за порадами на різні сімейні й побутові теми, або просто поговорити. І всім вона знаходить час і добре слово, яке може підтримати.

Оце недавно зайшла на квартиру до Андрійчуків. Поговорила з ними і ніби напилась чистої джерельної води. І хоча голова Віри Іванівни припорошена снігом, але усмішка, мова, спілкування залишились, як у моєму далекому дитинстві.

... Шкільні роки найдорожчі, вони неповторні й залишаються в пам'яті на все життя.

Земний уклін вам, дорога Віро Іванівно!

Ваша учениця Ірина
СУХОВЕРБА.